Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2020. gada 19. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Muitas savienība – Regula (EEK) Nr. 2913/92 – Kopienas Muitas kodekss – 29. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts – 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 5. punkta b) apakšpunkts – Regula (EEK) Nr. 2454/93 – 157. panta 2. punkts – Muitas vērtības noteikšana – Ievesto preču darījuma vērtība – Jēdziens "pārdošanas nosacījums" – Maksājums par ekskluzīvo izplatīšanas tiesību piešķiršanu

Lietā C-775/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Bādenes-Virtembergas Finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar 2019. gada 22. jūlija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 22. oktobrī, tiesvedībā

5th AVENUE Products Trading GmbH

pret

Hauptzollamt Singen,

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: piektās palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], kurš pilda desmitās palātas priekšsēdētāja pienākumus (referents), tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*] un I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Hauptzollamt Singen* vārdā – *B. Geyer*, pārstāve,

– Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, kā arī *L. Dvořáková*, pārstāvji,

– Spānijas valdības vārdā – *M. J. Ruiz Sánchez*, pārstāve,

– Eiropas Komisijas vārdā – *C. Vollrath* un *M. Kocjan*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 50. lpp.; turpmāk tekstā – "Muitas kodekss") 32. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 5. punkta b) apakšpunktu, kā arī Komisijas Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (1993. gada 2. jūlijs), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 2913/92 (OV 1993, L 253, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Īstenošanas regula"), 157. panta 2. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *5th AVENUE Products Trading GmbH* (turpmāk tekstā – "*5th Avenue*") un *Hauptzollamt Singen* (Zingenes Galvenā muitas pārvalde, Vācija; turpmāk tekstā – "muitas pārvalde") saistībā ar to, vai, nosakot to preču muitas vērtību, kuras ievestas no trešās valsts ar mērķi tās laist brīvā apgrozībā Eiropas Savienības teritorijā, ir jāņem vērā maksājums par ekskluzīvu izplatīšanas tiesību piešķiršanu.

Atbilstošās tiesību normas

Muitas kodekss

3 Muitas kodekss tika atcelts un aizstāts ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 450/2008 (2008. gada 23. aprīlis), ar ko izveido Kopienas Muitas kodeksu (Modernizētais muitas kodekss) (OV 2008, L 145, 1. lpp.), un pēc tam ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris) par Savienības Muitas kodeksa izveidi (OV 2013, L 269, 1. lpp., un labojums – OV 2013, L 287, 90. lpp.). Tomēr saskaņā ar šīs pēdējās minētās regulas 286. panta 2. punktu, lasot to kopsakarā ar tās 288. panta 2. punktu, Muitas kodekss bija piemērojams vēl līdz 2016. gada 30. aprīlim.

4 Muitas kodeksa II sadaļas "Faktori, kas nosaka ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļu, kā arī citu paredzēto pasākumu piemērošanu attiecībā uz preču tirdzniecību" 3. nodaļas "Preču muitas vērtība" 29. pantā bija paredzēts:

"1. Ievestu preču muitas vērtība līdzinās darījuma vērtībai, tas ir, cenai, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par precēm, pārdodot tās izvešanai uz Kopienas muitas teritoriju, kas vajadzības gadījumā ir precizēta saskaņā ar 32. un 33. pantu [..].

[..]

3. a) Cena, kas faktiski samaksāta vai maksājama, ir pircēja samaksātā vai maksājamā kopējā summa pārdevēja labā par ievestajām precēm, un tajā ietilpst visi pircēja samaksātie vai maksājamie maksājumi pārdevējam saskaņā ar ievesto preču pārdošanas nosacījumiem vai trešai pusei, lai izpildītu saistības pret pārdevēju. [..]

[..]"

5 Šajā pašā nodaļā esošajā minētā kodeksa 32. pantā bija noteikts:

"1. Nosakot muitas vērtību saskaņā ar 29. pantu, cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, ir jāpieskaita:

[..]

c) honorāri un licences maksas, kas attiecas uz novērtējamajām precēm un ir tieši vai netieši jāmaksā pircējam kā novērtējamo preču pārdošanas nosacījums, ciktāl šādi honorāri un maksas nav iekļautas cenā, kas faktiski samaksāta vai maksājama;

d) jebkuras ienākumu daļas vērtība, ko tieši vai netieši saņem pārdevējs, ievestās preces atkal pārdodot, realizējot vai lietojot;

[..].

2. Pieskaitījumi pie cenas, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama saskaņā ar šo pantu, ir jānosaka, pamatojoties vienīgi uz objektīviem un skaitļos izsakāmiem datiem.

[..]

5. Neatkarīgi no 1. punkta c) apakšpunkta:

[..]

b) pircēja izdarītie maksājumi par tiesībām ievestās preces izplatīt vai atkal pārdot nav jāpieskaita cenai, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, ja šādi maksājumi nav iekļauti preču pārdošanas nosacījumos, tās izvedot uz Kopienu."

Īstenošanas regula

6 Īstenošanas regulas V sadaļas "Muitas vērtība" 2. nodaļas "Noteikumi par honorāriem un licences maksu" 157. pantā bija noteikts:

"1. Piemērojot [Muitas kodeksa] 32. panta 1. punkta c) apakšpunktu, ar honorāriem un licences maksu cita starpā saprot maksājumu par tādu tiesību izmantošanu, kas saistītas ar:

– ievestu preču ražošanu (jo īpaši ar patentiem, dizainparaugiem, modeļiem un ražošanas tehnoloģiskajām zināšanām)

vai

– ievestu preču pārdošanu izvešanai (jo īpaši ar preču zīmēm, modeļiem),

vai

– ievestu preču izmantošanu vai atkalpārdošanu (jo īpaši ar autortiesībām, ievestās precēs nenodalāmi iekļautiem ražošanas procesiem).

2. Neskarot [Muitas kodeksa] 32. panta 5. punktu, ja ievestu preču muitas vērtību nosaka saskaņā ar [Muitas kodeksa] 29. pantu, tad honorārus vai licences maksu faktiski maksātai vai maksājamai cenai pieskaita vienīgi tad, ja šis maksājums:

– ir saistīts ar vērtējamām precēm

un

– ir paredzēts attiecīgo preču pārdošanas nosacījumos."

7 Minētās regulas 2. nodaļā ietvertā 158. panta 3. punktā bija noteikts:

"Ja honorāri vai licences maksas attiecas daļēji uz ievestām precēm un daļēji uz citām sastāvdaļām vai elementiem, ko precēm pievieno pēc to ievešanas, vai arī uz darbībām vai pakalpojumiem, ko izdara pēc ievešanas, tad pienācīgu sadalīšanu veic vienīgi, pamatojoties uz objektīviem un izmērāmiem datiem saskaņā ar 23. pielikumā doto [Muitas kodeksa] 32. panta 2. punkta skaidrojošo piezīmi."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

8 2012. gada 31. janvārī *5th Avenue*, Vācijā reģistrēta sabiedrība, kuras darbības mērķis tostarp ir tabakas izstrādājumu, kā arī smēķēšanas preču tirdzniecība, un *Habanos SA*, Kubas publisko tiesību sabiedrība, kas eksportē cigārus, noslēdza līgumu ar nosaukumu *Exclusive Distribution Agreement* (ekskluzīvs izplatīšanas līgums, turpmāk tekstā – "*EDA*"), saskaņā ar kuru *5th Avenue* kā vienīgais izplatītājs iegūst ekskluzīvas tiesības ievest, pārdot un izplatīt minētās publisko tiesību sabiedrības ražotos cigārus Vācijā un Austrijā. Kā atlīdzību par šo ekskluzīvo izplatīšanas tiesību piešķiršanu Austrijā *5th Avenue* apņēmās četru gadu laikā maksāt *Habanos* gada summu, kas kvalificēta kā "atlīdzinājums", 25 % apmērā no gada apgrozījuma, kas izriet no cigāru pārdošanas šajā dalībvalstī.

9 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka *5th Avenue* cigārus pasūtīja, pamatojoties uz cenu sarakstu, un ka šo preču ievešanai tā izmantoja apstiprinātu muitas noliktavu, kas atrodas tās juridiskās adreses vietā Vācijā. Šo preču glabāšanas brīdī *5th Avenue* deklarēja muitas iestādēm faktiski samaksāto pirkuma cenu, kā arī maksājumus par kravu un apdrošināšanu, tomēr neietverot saskaņā ar *EDA* maksājamo atlīdzinājumu par Austrijā pārdoto preču daļu. Šajā brīdī tā vēl nebija noteikusi, kādā proporcijā minētās preces tiks pārdotas Austrijā vai Vācijā. Izvedot cigārus no minētās noliktavas, tie tika laisti brīvā apgrozībā, piemērojot vienkāršotu procedūras noslēgšanu, tos reģistrējot grāmatvedības dokumentos, no jauna neuzrādot muitas iestādēm.

10 Muitas pārbaudes beigās inspektors secināja, ka *EDA* paredzētais atlīdzinājums ir no ievesto preču pirkuma cenas atsevišķs elements, kurš atbilstoši Muitas kodeksa 29. panta 3. punkta a) apakšpunktam bija jāņem vērā, nosakot šo preču muitas vērtību.

11 Muitas iestāde, ievērojot kontroliera nostāju, izdeva vairākus paziņojumus par ievedmuitas nodokļu un nodevu noteikšanu, tostarp 2015. gada 28. augusta paziņojumu, kas vienīgais tiek aplūkots pamatlietā. Saskaņā ar šo paziņojumu minētā iestāde veica ievedmuitas nodokļa pēcmuitošanas piedziņu par precēm, kuras *5th Avenue* bija nodevusi glabāšanai muitas noliktavā laikposmā no 2013. gada 21. februāra līdz 12. decembrim.

12 2015. gada 23. septembrī *5th Avenue* par minēto paziņojumu iesniedza iebildumus.

13 Ar 2017. gada 22. novembra lēmumu muitas iestāde būtībā noraidīja šos iebildumus kā nepamatotus.

14 2017. gada 6. decembrī *5th Avenue* par šo lēmumu cēla prasību *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Bādenes-Virtembergas Finanšu tiesa, Vācija), pamatojoties uz to, ka maksājumi, kas veikti kā atlīdzinājums par ekskluzīvo izplatīšanas tiesību piešķiršanu, nav nedz pārdošanas nosacījums, nedz arī ir saistīti ar novērtējamajām precēm Muitas kodeksa 32. panta 5. punkta b) apakšpunkta un Īstenošanas regulas 157. panta 2. punkta izpratnē. Pirmkārt, šī atlīdzinājuma samaksa neesot tik liela, ka tās nesamaksāšanas gadījumā pārdevējs būtu atteicies pārdot preci. Proti, minētais atlīdzinājums esot bijis jāmaksā tikai par ekskluzīvām izplatīšanas tiesībām Austrijā un tikai par pirmajiem četriem gadiem atbilstošo periodu. Otrkārt, ekskluzīvās izplatīšanas tiesības pārsniedzot tiesības rīkoties ar precēm, lai tās pārdotu atkal, un neietekmējot preču vērtību ievešanas brīdī. Proti, preču pārdošana juridiski neesot izslēgta, ja nav piešķirtas ekskluzīvas izplatīšanas tiesības.

15 Muitas iestāde apgalvo, ka pamatlietā aplūkotais atlīdzinājums neatkarīgi no tā, vai tas tiek uzskatīts par no pirkuma cenas atsevišķu elementu vai par honorāriem vai licences maksu, ir jāpieskaita muitas vērtībai, ja tas ir pārdošanas nosacījums un ja tas ir saistīts ar ievestajām precēm. Saskaņā ar Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta c) apakšpunktu honorāru vai licences maksas samaksa tiek uzskatīta par pārdošanas nosacījumu, ja pārdevējs vai ar to saistīta persona pieprasa pircējam veikt šo maksājumu. Ja, kā tas ir šajā gadījumā, preču pārdevējs un blakustiesību īpašnieks, kuram šo preču pircējs maksā honorārus par šo tiesību piešķiršanu, ir viena un tā pati persona, ir jāuzskata, ka to preču piegāde, par kurām ir jāsaņem licence, ir atkarīga ne tikai no pirkuma cenas, bet arī no honorāru samaksas, kā tas tagad ir paredzēts Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2015/2447 (2015. gada 24. novembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus [Regulā Nr. 952/2013] (OV 2015, L 343, 558. lpp.), 136. panta 4. punkta a) apakšpunktā. *5th Avenue* neesot arī iesniegusi pierādījumus tam, ka *Habanos* piegādātu preces pat tad, ja šie honorāri netiktu samaksāti. Turklāt honorāri un licences maksa esot arī saistīti ar ievestajām precēm. Tie tiekot aprēķināti, pamatojoties uz šo preču pārdošanas rezultātā gūto apgrozījumu. Turklāt teritoriālās aizsardzības lūgumu neesot iesniedzis pircējs.

16 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pamatlietā aplūkotais *EDA* paredzētais atlīdzinājums nav no pirkuma cenas atsevišķs elements Muitas kodeksa 29. panta 3. punkta a) apakšpunkta izpratnē, bet gan pieder pie honorāriem un licences maksas minētā kodeksa 32. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 5. punkta b) apakšpunkta izpratnē, lasot tos kopsakarā ar Īstenošanas regulas 157. panta 1. punkta trešo ievilkumu un 2. punktu. Proti, šis atlīdzinājums tiekot izmaksāts par tādu tiesību izmantošanu, kas attiecas uz ievestās preces izmantošanu vai atkalpārdošanu. Saskaņā ar 2017. gada 9. marta spriedumu *GE Healthcare* (C-173/15, EU:C:2017:195) šie honorāri un licences maksa līdz ar to ir jāpieskaita pirkuma cenai, ja ir izpildīti trīs kumulatīvi nosacījumi, proti, ja tie nav iekļauti faktiski samaksātajā vai maksājamā cenā, ja tie ir saistīti ar novērtējamajām precēm un ja pircējam tie ir jāsamaksā kā novērtējamo preču pārdošanas nosacījums.

17 Minētā tiesa uzskata, ka pirmais un trešais no šiem nosacījumiem šajā gadījumā ir izpildīti. Pirmkārt, no *EDA* noteikumiem izrietot un starp lietas dalībniekiem turklāt neesot strīda par to, ka honorāri un licences maksa, kas samaksāti kā atlīdzība par attiecīgo preču ekskluzīvās izplatīšanas tiesībām Austrijā, nebija iekļauti novērtējamo preču pirkuma cenā. Otrkārt, pamatlietā aplūkotā atlīdzinājuma samaksa esot arī pārdošanas nosacījums. Proti, ja ievesto preču pārdevējs ir arī licences izsniedzējs, esot jāpieņem, ka tas no pircēja, kurš ir arī licences saņēmējs, papildus cenai pieprasa samaksāt arī honorārus vai licences maksu. Līdz ar to esot jāuzskata, ka *Habanos* nebūtu piegādājusi preces, kas paredzētas izplatīšanai Austrijā, ja šis atlīdzinājums netiktu samaksāts, vai katrā ziņā – ka tā tās nebūtu piegādājusi ar tādiem pašiem līguma nosacījumiem, par kādiem bija panākta vienošanās. Šajā ziņā neesot nozīmes apstāklim, ka šis pienākums būtu beidzies pēc četru gadu laikposma, jo šāds apstāklis nepierāda, ka pircējs būtu ieguvis ekskluzīvas izplatīšanas tiesības šajā laikposmā, ja minētais atlīdzinājums nebūtu samaksāts. Tāpat neesot nozīmes tam, ka vienošanās par pamatlietā aplūkoto atlīdzinājumu ir iekļauta tādā pamatlīgumā kā *EDA*, jo tajā ir paredzēts princips, ka šis atlīdzinājums tiks izmaksāts jebkura vēlāka individuāla pirkuma gadījumā.

18 Turpretī minētajai tiesai ir šaubas par to, vai ir izpildīts otrais nosacījums. Šajā ziņā tā uzskata, ka būtu jānošķir izplatīšanas tiesības, atbilstoši kurām izplatītājam ievestās preces ir tiesības pirmo reizi pārdot atkal attiecīgajā teritorijā, un teritoriālā ekskluzivitāte, atbilstoši kurai šis izplatītājs iegūst attiecīgo preču ekskluzīvās izplatīšanas tiesības šajā teritorijā, izmantojot teritoriālo aizsardzību. Lai arī atbilstoši *EDA* uz šiem abiem elementiem bez izšķirības attiecas pamatlietā aplūkotais atlīdzinājums, tikai izplatīšanas tiesībām esot skaidra saistība ar ievestajām precēm, jo tiesības šīs preces pārdot atkal vai izplatīt piederot pie tiesībām ar tām rīkoties un tātad tajās ir iekļautas. Savukārt ekskluzīvas izplatīšanas tiesības ir papildu tiesības, kas pārsniedz tiesību rīkoties ar precēm nodošanu. No tā izrietot, ka par ekskluzīvo izplatīšanas tiesību piešķiršanu prasītie honorāri vai licences maksa tiktu samaksāta nevis vairs kā atlīdzība par ievestajām precēm, bet gan tālab, lai pārdevējs nepiegādātu preces citām personām līgumā norādītajā teritorijā.

19 Gadījumā, ja teritoriālās ekskluzivitātes piešķiršana netiktu uzskatīta par saistītu ar ievestajām precēm, iesniedzējtiesa turklāt jautā, vai viss šis atlīdzinājums ir jāpieskaita šo preču pirkuma cenai, lai noteiktu to muitas vērtību, vai tajā ir jāiekļauj tikai daļa, kura atbilst minētā atlīdzinājuma vērtībai, kas ir saistīta ar precēm. 2017. gada 9. marta sprieduma *GE Healthcare* (C-173/15, EU:C:2017:195) 52. punktā Tiesa attiecībā uz Īstenošanas regulas 158. panta 3. punktu esot nospriedusi – pat ja honorāri vai licences maksa daļēji attiecas uz ievestajām precēm un daļēji uz pakalpojumu sniegšanu pēc ievešanas, Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētā korekcija var tikt piemērota, pamatojoties uz objektīviem un izmērāmiem datiem, kas ļauj noteikt ar šīm precēm saistīto honorāru vai licences maksu apmēru. Līdz ar to esot jānosaka, vai šie principi ir piemērojami pamatlietā. Ja tas tā ir, rodas jautājums, uz kādu kritēriju pamata šis sadalījums ir jāveic saistībā ar pamatlietā aplūkoto atlīdzinājumu, ja nav nekādu objektīvu un izmērāmu datu šo tiesību normu izpratnē.

20 Šādos apstākļos *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Bādenes-Virtembergas Finanšu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību lietā un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai maksājumi, kurus preces pircējs ik gadu veic četru gadu laikā papildus pirkuma cenai atkarībā no sava apgrozījuma kā atlīdzību par preces izplatīšanas tiesībām:

– konkrētā teritorijā,

– pašu pirmo reizi,

– ekskluzīvi un

– ilgstoši,

ir honorāri un licences maksa [Muitas kodeksa] 32. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, kuri ir jāpieskaita cenai, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, saskaņā ar Muitas kodeksa 32. panta 5. punkta b) apakšpunktu, skatot to kopsakarā ar [Īstenošanas regulas] 157. panta 2. punktu?

2) Vai attiecīgā gadījumā šie honorāri [un licences maksa] ir jāpieskaita tikai proporcionāli faktiski samaksātajai vai maksājamai cenai par ievestajām precēm un, ja tā, tad saskaņā ar kādiem kritērijiem un kādā apmērā?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

21 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 5. punkta b) apakšpunkts, lasot tos kopsakarā ar Īstenošanas regulas 157. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājums, ko ievesto preču pircējs ierobežotā laikposmā ir veicis to pārdevējam kā atlīdzību par to, ka pārdevējs ir piešķīris ekskluzīvas šo preču izplatīšanas tiesības noteiktā teritorijā, un kas ir aprēķināts, pamatojoties uz šajā teritorijā gūto apgrozījumu, ir jāiekļauj minēto preču muitas vērtībā.

22 Ir jāatgādina, ka ar muitas novērtējumu saistītais Savienības tiesiskais regulējums ir vērsts uz to, lai izveidotu taisnīgu, vienveidīgu un neitrālu sistēmu, kas izslēdz patvaļīgu vai fiktīvu muitas vērtību izmantošanu. Tādējādi muitas vērtībai ir jāatspoguļo ievesto preču reālā ekonomiskā vērtība, un tādēļ tajā ir jāņem vērā visi šīs preces elementi, kuriem ir ekonomiska vērtība (skat. it īpaši spriedumus,

2006. gada 16. novembris, *Compaq Computer International Corporation*, C-306/04, EU:C:2006:716, 30. punkts; 2017. gada 20. decembris, *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 24. punkts, un 2019. gada 20. jūnijs, *Oribalt Rīga*, C-1/18, EU:C:2019:519, 22. punkts).

23 It īpaši ievesto preču muitas vērtību saskaņā ar Muitas kodeksa 29. pantu veido darījuma vērtība, proti, cena, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par precēm, kad tās tiek pārdotas izvešanai uz Savienības muitas teritoriju, vajadzības gadījumā tajā gan izdarot korekcijas, kas veicamas tostarp saskaņā ar šā kodeksa 32. pantu (skat. it īpaši spriedumus, 2016. gada 16. jūnijs, *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 24. punkts, 2017. gada 9. marts, *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, 31. punkts, un 2017. gada 20. decembris, *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 25. punkts).

24 Kā Tiesa jau ir norādījusi, muitas vērtība ir jānosaka prioritāri saskaņā ar tā dēvēto ievesto preču "darījuma vērtības" metodi (spriedumi, 2016. gada 16. jūnijs, *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 30. punkts, un 2017. gada 20. decembris, *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 26. punkts). Šī muitas vērtības noteikšanas metode tiek uzskatīta par vispiemērotāko un visbiežāk izmantoto (spriedumi, 2013. gada 12. decembris, *Christodoulou* u.c., C-116/12, EU:C:2013:825, 44. punkts, kā arī 2016. gada 16. jūnijs, *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 30. punkts).

25 Tādējādi muitas vērtība parasti ir nosakāma, ņemot vērā par precēm faktiski samaksāto vai maksājamo cenu, pat ja šī cena ir lielums, kurš iespējami pēc vajadzības jāpielāgo, lai novērstu muitas vērtības patvaļīgu vai fiktīvu noteikšanu (skat. it īpaši spriedumus, 2016. gada 16. jūnijs, *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 25. punkts; 2017. gada 20. decembris, *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 27. punkts, un 2019. gada 20. jūnijs, *Oribalt Rīga*, C-1/18, EU:C:2019:519, 23. punkts).

26 Proti, saskaņā ar šā sprieduma 22. punktā atgādināto Muitas kodeksa noteikumu par muitas vērtības noteikšanu mērķi darījuma vērtībai ir jāatspoguļo ievestās preces patiesā tirgus vērtība (spriedums, 2013. gada 12. decembris, *Christodoulou* u.c., C-116/12, EU:C:2013:825, 40. punkts; 2016. gada 16. jūnijs, *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 26. punkts, kā arī 2017. gada 20. decembris, *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 28. punkts).

27 Šajā ziņā elementi, kas ir pievienojami par ievestajām precēm faktiski samaksātajai vai maksājamai cenai, lai noteiktu to muitas vērtību, ir noteikti Muitas kodeksa 32. pantā. Tādējādi saskaņā ar šīs tiesību normas 1. punkta c) apakšpunktu cenai, kas faktiski samaksāta vai maksājama par ievestajām precēm, ir jāpieskaita honorāri un licences maksa, kas attiecas uz novērtējamajām precēm un kas ir jāmaksā pircējam kā novērtējamo preču pārdošanas nosacījums, ja šādi honorāri un licences maksa nav iekļauti cenā, kas faktiski samaksāta vai maksājama.

28 Īstenošanas regulas 157. panta 2. punktā šajā saistībā ir precizēts, ka honorāri vai licences maksa faktiski samaksātajai vai maksājamai cenai ir jāpieskaita tad, ja šis maksājums ir, pirmkārt, saistīts ar novērtējamajām precēm un, otrkārt, ir paredzēts attiecīgo preču pārdošanas nosacījumos.

29 Tomēr, kā rakstveida apsvērumos pamatoti ir norādījusi Eiropas Komisija, ir jākonstatē, ka šajās tiesību normās ietvertie jēdzieni "honorāri" un "licences maksa" attiecas vienīgi uz maksājumiem, ko pircējs veic pārdevējam saistībā ar intelektuālā īpašuma tiesību izmantošanu.

30 Proti, kā izriet no paša Īstenošanas regulas 157. panta 1. punkta formulējuma, šie jēdzieni tostarp attiecas uz maksājumiem par tādu tiesību izmantošanu, kas saistītas ar preču ražošanu, kā, piemēram, ar "patentiem, dizainparaugiem, modeļiem un ražošanas tehnoloģiskajām zināšanām", ar ievestu preču pārdošanu izvešanai, kā, piemēram, ar "preču zīmēm un modeļiem", kā arī ar tādu preču izmantošanu

vai atkalpārdošanu, kā, piemēram, ar "autortiesībām un ievestās precēs nenodalāmi iekļautiem ražošanas procesiem" (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 9. marts, *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, 33. punkts).

31 Šajā gadījumā no Tiesas rīcībā esošās informācijas izriet, ka pamatlietā aplūkotie maksājumi tiek veikti saskaņā ar līguma noteikumiem, kas ir saistoši pamatlietas pusēm, par to, ka tiek piešķirtas nevis intelektuālā īpašuma tiesības, bet gan ekskluzīvas izplatīšanas tiesības. It īpaši iesniedzējtiesas lēmumā nekas neliecina par to, ka šie maksājumi būtu jāmaksā tāpēc, ka pārdevējs būtu piešķīris iespējamu licenci attiecībā uz tam piederošām intelektuālā īpašuma tiesībām.

32 No tā izriet, ka Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 5. punkta b) apakšpunkts, kā arī Īstenošanas regulas 157. panta 2. punkts pamatlietā nav piemērojami.

33 To paturot prātā, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru valstu tiesu un Tiesas sadarbības procedūrā, kas ieviesta ar LESD 267. pantu, Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai noderīga atbilde, kas tai ļautu izlemt tajā izskatāmo lietu. No šādas perspektīvas Tiesai attiecīgā gadījumā ir jāpārformulē tai iesniegtie jautājumi. Proti, Tiesas uzdevums ir interpretēt visas Savienības tiesību normas, kas valstu tiesām ir vajadzīgas, lai atrisinātu tajās izskatāmos strīdus, pat ja šīs normas nav tieši norādītas šo tiesu Tiesai uzdotajos jautājumos (spriedums, 2020. gada 12. marts, *Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle*, C-769/18, EU:C:2020:203, 39. punkts).

34 Līdz ar to, kaut arī formāli iesniedzējtiesa ir ierobežojusi savu pirmo jautājumu, to attiecinot tikai uz Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 5. punkta b) apakšpunkta, kā arī Īstenošanas regulas 157. panta 2. punkta interpretāciju, šāds apstāklis nav šķērslis, lai Tiesa sniegtu valsts tiesai visus norādījumus par Savienības tiesību interpretāciju, kas tai var būt noderīgi, izspriežot iztiesājamo lietu, neatkarīgi no tā, vai minētā tiesa savu jautājumu formulējumā ir vai nav uz tām atsaukusies. Šajā ziņā Tiesai no visas iesniedzējtiesas iesniegtās informācijas, tostarp no lēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu pamatojuma, ir tiesības izdalīt tos Savienības tiesību elementus, kuriem ir nepieciešama interpretācija, ņemot vērā strīda priekšmetu (spriedums, 2020. gada 12. marts, *Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle*, C-769/18, EU:C:2020:203, 40. punkts).

35 Šajā gadījumā, tā kā Muitas kodeksa 32. pantā paredzētās korekcijas ievesto preču darījuma vērtībai Muitas kodeksa 29. panta izpratnē – kā tas izriet no šī sprieduma 23.–25. punkta – ir veicamas tikai tad, ja šādas korekcijas ir nepieciešamas, lai šī vērtība atspoguļotu šo preču patieso ekonomisko vērtību, ir jāpārbauda, vai, kā to norāda Komisija, tāds maksājums kā pamatlietā aplūkotais jau nav iekļauts minēto preču muitas vērtībā kā tās cenas daļa, kas jau faktiski samaksāta vai maksājama, piemērojot šo 29. pantu, it īpaši tā 1. punktu un 3. punkta a) apakšpunktu.

36 Līdz ar to ir jāuzskata, ka pirmā iesniedzējtiesas uzdotā jautājuma mērķis ir noskaidrot, vai Muitas kodeksa 29. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājums, ko ievesto preču pircējs ir veicis to pārdevējam ierobežotā laikposmā kā atlīdzību par to, ka pārdevējs piešķīris ekskluzīvas šo preču izplatīšanas tiesības noteiktā teritorijā, un kas tiek aprēķināts, pamatojoties uz šajā teritorijā realizēto apgrozījumu, ir jāiekļauj minēto preču muitas vērtībā.

37 Šajā ziņā ir jānorāda, ka "cena, kas faktiski samaksāta vai maksājama", Muitas kodeksa 29. panta 1. punkta izpratnē saskaņā ar šī panta 3. punkta a) apakšpunktu atbilst kopējam maksājumam, ko pircējs ir veicis vai kas tam ir jāveic pārdevējam par ievestajām precēm, un tajā ietilpst visi starp tiem veiktie maksājumi kā šo preču "pārdošanas nosacījums".

38 No tā izriet, ka pircēja pārdevējam veikts maksājums ir jāiekļauj attiecīgo preču darījuma vērtībā, ciktāl šis maksājums ir daļa no šo preču "pārdošanas nosacījumiem" Muitas kodeksa 29. panta 3. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

39 Šo secinājumu turklāt apstiprina šī kodeksa 32. panta 5. punkta b) apakšpunkts, kurā attiecībā tieši uz pircēja veiktajiem maksājumiem par ievesto preču izplatīšanas vai atkalpārdošanas tiesībām ir paredzēts, ka šie maksājumi netiek pieskaitīti faktiski samaksātajai vai maksājamai cenai, ja tie nav šādi šo preču pārdošanas nosacījumi.

40 Lai arī nevienā Muitas kodeksa vai Īstenošanas regulas normā nav ietverta jēdziena "pārdošanas nosacījums" definīcija šī kodeksa 29. panta 3. punkta a) apakšpunkta izpratnē, no Tiesas judikatūras izriet, ka, lai saglabātu darījuma vērtības metodes prioritāti, šajā 29. pantā minētie jēdzieni ir jāinterpretē plaši (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 12. decembris, *Christodoulou* u.c., C-116/12, EU:C:2013:825, 45. punkts).

41 Tādējādi Tiesa attiecībā uz jēdzienu "pārdošanas nosacījums", kas ietverts Muitas kodeksa 32. panta 1. punkta c) apakšpunktā, jau ir nospriedusi, ka maksājums ir šāds novērtējamo preču "pārdošanas nosacījums", ja līgumiskajās attiecībās starp pārdevēju vai ar to saistīto personu un pircēju pārdevējs šim maksājumam piešķir tādu nozīmi, ka bez minētā maksājuma pēdējais minētais neveiktu pārdošanu (spriedums, 2017. gada 9. marts, *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, 60. punkts).

42 Tā kā šī kodeksa 32. panta mērķis ir precizēt ievestās preces darījuma vērtību minētā kodeksa 29. panta izpratnē un tādējādi tam ir tāds pats mērķis kā šajā 29. pantā norādītajam, ir jāuzskata, ka šāda jēdziena "pārdošanas nosacījums" interpretācija ir piemērojama arī pēdējā minētā panta kontekstā. Proti, ņemot vērā Savienības tiesību sistēmas vienotības un saskaņotības prasības, vienā un tajā pašā jomā pieņemtajos tiesību aktos izmantotajiem jēdzieniem ir jābūt vienai un tai pašai nozīmei, ja vien Savienības likumdevējs nav izteicis atšķirīgu gribu (skat. it īpaši spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Landkreis Potsdam-Mittelmark*, C-400/15, EU:C:2016:687, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 No tā izriet, ka tāds maksājums kā pamatlietā ir jāuzskata par ievesto preču "pārdošanas nosacījumu" Muitas kodeksa 29. panta 3. punkta a) apakšpunkta izpratnē tad, ja pārdevējs šo maksājumu ir pieprasījis kā nosacījumu šo preču ekskluzīvai izplatīšanai attiecīgajā teritorijā.

44 No Tiesas rīcībā esošās informācijas izriet, ka saskaņā ar iesniedzējtiesas veikto vērtējumu tieši tā tas ir, jo šī tiesa lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu jau ir nonākusi pie secinājuma, ka preču pārdevējs, tā kā viņš ir arī attiecīgā maksājuma saņēmējs, šī maksājuma neveikšanas gadījumā šīs preces nebūtu piegādājis ar mērķi tās ekskluzīvi izplatīt Austrijas teritorijā, tādējādi šis maksājums ir jāuzskata par daļu no minēto preču pārdošanas nosacījumiem.

45 Šajā ziņā, kā to turklāt ir konstatējusi iesniedzējtiesa, nav nozīmes apstāklim, ka šis maksājums drīzāk ir noteikts ekskluzīvās izplatīšanas pamatlīgumā, nevis katrā vēlākajā attiecīgo preču individuālajā pārdošanas līgumā, jo pamatlīgumā paredzētie nosacījumi paredz nosacījumus, ar kādiem ir jāveic katra individuālā pārdošana (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1986. gada 4. februāris, *Van Houten International*, 65/85, EU:C:1986:53, 13. punkts, kā arī 2006. gada 23. februāris, *Dollond & Aitchison*, C-491/04, EU:C:2006:144, 26. punkts).

46 Tāpat, kā to arī ir norādījusi minētā tiesa, nav nozīmes tam, ka minētais maksājums ir jāveic tikai ierobežotu laikposmu, šajā gadījumā – četru gadu laikā, jo pamatlieta attiecas tieši uz attiecīgo preču muitas vērtības noteikšanu šajā sākotnējā laikposmā, kurā pārdevējs faktiski ir pieprasījis šādu maksājumu par savu preču ekskluzīvo izplatīšanu.

47 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Muitas kodeksa 29. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājums, ko ievesto preču pircējs ierobežotā laikposmā ir veicis to pārdevējam kā atlīdzību par to, ka pārdevējs piešķir ekskluzīvas šo preču izplatīšanas tiesības noteiktā teritorijā, un kas tiek aprēķināts, pamatojoties uz šajā teritorijā realizēto apgrozījumu, ir jāiekļauj minēto preču muitas vērtībā.

Par otro jautājumu

48 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospriež:

Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 29. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājums, ko ievesto preču pircējs ierobežotā laikposmā ir veicis to pārdevējam kā atlīdzību par to, ka pārdevējs piešķir ekskluzīvas šo preču izplatīšanas tiesības noteiktā teritorijā, un kas tiek aprēķināts, pamatojoties uz šajā teritorijā realizēto apgrozījumu, ir jāiekļauj minēto preču muitas vērtībā.

[Paraksti]